

MEDAILON

ODKAZ PŘEDKŮ

The cover features a central illustration of a woman with long, wavy blonde hair, seen from behind. She is wearing a dark, long-sleeved dress and holding a sword. She stands in a dark, starry space, looking towards a bright, glowing green circular portal. Inside the portal, a white horse stands on a grassy field. The scene is framed by green vines and leaves. The overall color palette is dark green and black, with highlights of gold and white.

MARIE DACÍKOVÁ

● ■ pointa

Medailon odkaz předků

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ pointa

Marie Dacíková
Medailon – Odkaz předků – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

MEDAILON

ODKAZ PŘEDKŮ

MEDAILON

ODKAZ PŘEDKŮ

MARIE DACÍKOVÁ

Text © Marie Dacíková, 2026

Ilustrace © Kristýna Velká, 2026

E-book konverze © GDTP Studio Albatros Media, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-267-5022-2

SBN e-knihy 978-80-2675-257-8 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-2675-264-6 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN 978-80-2675-265-3 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

*„Oheň tě nespálí,
když patříš k těm, kteří ho nesou.“*

KAPITOLA 1

Slunce se pomalu sklánělo k obzoru a zalévalo základnu zlatavým světlem, které se odráželo od pískovcových budov a vytvářelo hřejivou atmosféru.

Vánky, které se sem tam prohnaly krajinou, s sebou nesly zvuk vlající americké vlajky, jejíž jasné barvy se hrdě vyjímalý proti modři nebe.

Horký vzduch byl nasycený vůní prachu a benzínu, mísící se se vzdáleným hučením vrtulníků, které létaly nad základnou jako kroužící dravci.

Sklenice na stole se jemně zachvěly, jako by vzduch v sobě nesl neviditelné varování.

Anna Carter si upravila hledáček svého fotoaparátu a soustředila se na muže stojícího u okna improvizované ošetrovny, jehož postavu lemovaly paprsky právě zapadajícího slunce.

Ryan Carter, vojenský lékař s unavenýma, ale laskavýma očima, zapisoval poslední poznámky do spisu jednoho ze zraněných vojáků. Jeho rukáv byl vyhrnutý a odhaloval čerstvou modřinu na předloktí, což byl důsledek náročného dne v terénu v rámci mise v Iráku, kdy se musel procpávat mezi municí a raněnými.

V tu chvíli, kdy Anna zaměřila objektiv, si uvědomila, že v těchto těžkých časech se Ryanova rozhodnost a soucit staly jakýmsi majákem naděje pro všechny kolem. Vzpomněla si na jejich první setkání. Bylo to na přednášce o válečné historii. Tehdy ještě studovala žurnalistiku, zatímco Ryan byl čerstvým absolventem vojenské lékařské fakulty. Seděli vedle sebe a během diskuze si ostře vyměňovali názory na válečnou medicínu a etiku.

Ona, zapálená studentka, argumentovala o morálce a zodpovědnosti médií ve válečných konfliktech, zatímco on jí s klidem a trpělivostí vysvětloval surovou realitu bojiště, kde jsou život a smrt otázkou vteřin. Diskuze byla živá, napětí mezi nimi téměř elektrizující. Nakonec se oba rozesmáli – a od té chvíle se stali nerozlučnými. O několik měsíců později, když před rodinou a přáteli pronesli své sliby, bylo zřejmé, že to, co začalo jako vášnivá výměna názorů, vyrostlo v lásku, která dokázala překonat všechny překážky.

Anna stiskla spoušť fotoaparátu, zachycujíc Ryana v momentu soustředění. „Ani jsi netušil, že tě fotím, vid?“ ušklíbla se, když k němu pomalu přistoupila.

Ryan se otočil a v očích mu zablesklo porozumění. „Už dávno jsem to vzdal. Víím, že mi stejně nikdy neřekneš, kdy to uděláš. Ani mě to nepřekvapuje,“ odpověděl s úsměvem, který jí vždy dodal sílu i klid.

Zasmála se, i když v jejím smíchu byla skrytá hloubka. „Nechci ztratit ten moment, kdy jsi nejvíc sám sebou,“ řekla tiše, jako by to bylo tajemství, které sdíleli pouze oni dva uprostřed chaosu.

Stála klidně s fotoaparátem zavěšeným na tenkém popruhu a i přes prostý pracovní oděv vyzařovala přirozený půvab. Její plavé, od přírody zvlněné vlasy jí spadaly přes ramena, rámovaly jemný obličej s plnými rty a hlubokýma modrýma očima. Dlouhé řasy a světlé obočí podtrhovaly něhu jejího pohledu. Byla štíhlá, s pohybem lehkým a tichým, až se zdálo, že do prostředí, které zachycovala, sama patří.

Ryan se na ni podíval a v jeho očích se zračila zvláštní jiskra. „A kdy jsi nejvíc sama sebou ty, lásko?“ pronesl tak, že jeho hlas zněl víc jako vyznání než otázka.

Než mohla odpovědět, prošel kolem nich seržant Mitchell, ostřílený voják s jizvou na tváři a pobaveným úsměvem.

„Hej, Cartere, jestli tu s Annou plánuješ romantickou večeři, mohl bys aspoň pozvat i zbytek jednotky. Nemáme tu zrovna moc zábavy.“

Anna se zasmála a Ryan jen zavrtěl hlavou.

„Neboj, Michelle, až budu chystat romantiku, určitě dostaneš pozvánku jako první.“

Seržant se jen uchechtl a pokračoval dál.

Anna si znovu upravila foťák a uvědomila si, jak jsou tyto okamžiky cenné.

Každá chvíle s Ryanem byla vzácná – od ticha ošetřovny až po chvíle, kdy kolem duněly výbuchy.

Odešla k pracovnímu stolu, na kterém měla rozepsané poznámky k připravovanému článku. Několik výstřížků ze zpráv, dokumenty a fotografie z poslední mise se válely kolem. Natáhla se po jednom z papírků, aby dopsala myšlenku, která jí právě vířila hlavou. Pero se sotva dotklo papíru, když ticho rozerval náhlý výbuch.

Ohlušující rána jí projela hlavou jako otřesné varování.

Tlaková vlna ji odhodila dozadu. Sklo se rozlétlo na tisíce střepů, dým se okamžitě rozšířil kolem ní. Měla pocit, že se svět zpomalil. Zvuk explodoval do nesnesitelného ticha. Sklenice, které se před chvílí jen chvěly, se roztříštily na kousky, jako kdyby se čas drotil na drobná zrnka. Prach se líně vznášel v paprscích slunce, které nyní vypadalo přízračně zastřené.

Anna ležela na zemi, ohlušená, bez dechu, a přesto její oči sledovaly jediný detail – kus papíru, který se v tichu pomalu kolébal k zemi. Hlava jí třeštila. Kašlala, snažila se nadechnout vzduch plný prachu a spáleniny. Cítila krev, která jí stékala po spánku a mísila se s potem. Každý pokus o pohyb byl bolestivý. Ostrá bolest naznačovala, že má možná zlomené žebro. Levý bok ji pátil od hluboké řezné rány, nejspíš od střepu skla.

Skrz zvířeny vzduch a zakalený pohled zahlédla Ryana – byl na zemi, nehybný.

„Ryane!“ vykřikla, ale její hlas se ztratil v dusivém tichu. Plazila se k němu, prsty se jí zarývaly do drsné podlahy. Každý pohyb byl jako pouť přes ocelové pletivo. Cestou narazila na tělo. Ztuhla. Byla to žena. Anna šokovaně zamrkala, snažila se rozpoznat rysy tváře ukryté pod nánosem zkrvaveného písku. Jemně odhrnula tmavé vlasy z jejího obličeje. Pak jí došlo, kdo to je.

Caroline.

Caroline Mercer, její zkušenější kolegyně na misi.

Anna si vybavila, jak ji Caroline hned po příjezdu do Iráku trpělivě zasvěcovala do místních poměrů – ukazovala jí, jak se pohybovat v nebezpečných zónách, kdy mlčet a kdy se ptát, na koho se obrátit a komu se raději vyhnout.

Byla to právě Caroline, kdo jí pomáhal zvládat strach a věřit, i když se všechno hroutilo.

Společné hodiny strávené v polních stanech, rozhovory při krátkých přestávkách a tiché sdílení obav vnesly do Annina života nečekanou naději.

A teď... srdce jí svíralo zoufalství při pohledu na její bezvládné tělo. V hlavě se jí rojila slova nevyřčených plánů a rozhovorů, které už nikdy nestihnou dokončit.

Ale teď musela pokračovat. Musela se dostat k Ryanovi.

S každým dalším pohybem měla pocit, že jí ubývají síly. Byla slabá, tělo ji postupně přestávalo poslouchat a cítila, jak pozvolna upadá do šoku. Těsně předtím, než omdlela, zahlédla v prachu ženskou postavu.

Chvílemi byla rozmazaná, ale stála před ní a v levé ruce svírala nějaký předmět.

Žena něco řekla – její hlas byl ale tlumený a zastřený.

Anna se snažila soustředit na detaily, ale všechno kolem ní se mísilo v mlze. Najednou ji pohltila černá tma.

Anna sebou prudce trhla a s hlasitým zalapáním po dechu se posadila na posteli ve svém bytě. Srdce jí zběsile bušilo do žeber. Chvilí jí trvalo, než si uvědomila, kde se nachází a že to všechno, co se právě odehrálo, byl jenom zlý sen a vzpomínka. V jejím pokoji panovalo ticho, tlumené světlo pouličních lamp se odráželo na stěnách ložnice. Byla v bezpečí. Ale Ryan... ten už byl dávno pryč.

Znovu ji zaplavila vlna beznaděje při myšlenkách na ten tragický den. Ryan už nikdy nenastoupí na misi společně s ní, už nikdy ji neobejme a nikdy neuslyší, jak jí říká, že ji miluje. Otočila se na bok a pohlédla na prázdnou stranu postele – jeho stranu. Pořád ho tam cítila, jeho přítomnost, jeho vůni. Postel, která byla kdysi místem společných snů a radostí, teď působila jako hrob, v němž se všechen život vytratil.

Ztěžka polkla a setřela si zpoceně čelo. Vstala a přešla k oknu, kde se opřela o parapet, snažíc se uklidnit. Zhluboka se nadechla chladného nočního vzduchu, který jí sice osvěžil smysly, ale nedokázal rozpustit tíhu, kterou v sobě nosila. Pod ní se rozprostírala noční Virginie, plná životů pokračujících dál, zatímco ona se topila v žalu.

Zamračila se. Ten sen ji pronásledoval od Ryanovy smrti. Vracel se noc co noc, ale ta ženská postava... ta se v něm objevila poprvé. Nechápala, co to má znamenat.

Sáhla na snubní prsten, který se stal její neoddělitelnou součástí, a pomalu ho promnula mezi prsty. Kroužila kolem něj s toužebným pocitem, hledajíc v tom doteku útěchu, ale ta jí připadala stále vzdálenější.

Uběhly už téměř dva roky od pohřbu jejího muže, Caroline a dalších známých, kteří toho dne zahynuli. Stále nedokázala najít cestu zpět k normálnímu životu. Uzavřela se do sebe, vyhýbala se lidem a každý večer usínala s myšlenkou, že by se ráno raději neprobudila. Vrátila se zpět do postele a prázdným

pohledem zírala do zdi, zatímco její srdce znovu pulzovalo bolestí.

A právě v té prázdnotě se znovu vracela ona – ženská postava ze snu. Rušila zbytky jejího spánku a klidu, stála mezi ní a zapomněním. Co vyžadovala? Co jí chtěla říct? Tajemství, která nosila v sobě, se stávala ještě tíživějšími, jako by skrývala klíč k uzdravení. Anna zavřela oči, toužila tu bytost vytěsnit, ale živé myšlenky na ni jí to nedovolovaly. Otočila se na bok a pohlédla na malý noční stolek vedle postele. Tam, v jednoduchém, lehce zaprášeném rámečku ležela svatební fotografie.

Byla černobílá, ale zářila teplem a vzpomínkou na čas, kdy bylo všechno jasné a tak jednoduché.

Ryan se na ni díval tím svým klidným, soucitným pohledem, který uměl utišit i tu největší bolest. Jeho krátké, lehce rozčuchané hnědé vlasy a pevně stavěná postava působily přirozeně mužně, ale bez zbytečné okázalosti. V obličeji měl zvláštní jemnost – v linii čelisti, v jemně zakřivených rtech i v úsměvu, který jako by patřil jen jí.

Fotka z roku 1995. Ze dne, který pro ni byl po všech životních zkouškách odměnou. Ve vzduchu devadesátek se promítal příval optimismu, který provázel jejich ceremonii. Anna stála na prahu nového života a její svatební den byl plný emocí. Šaty měla jednoduché, ale byly tak dokonale střižené, že vypadala, jako by si je šila sama. Spodní část se lehce vlnila, když se pohybovala, a na každém kroku jí dodávala lehkost. Krajkový vršek kontrastoval s hladkým materiálem. Její účes byl bezstarostný, ale působil elegantně. Vlasy měla vyčesané do drdolu, přičemž pár neposlušných pramenů se neúmyslně uvolnilo a ladně spadlo na ramena.

Přistihla se, jak se koutkem rtu usmívá, když si vybavila Ryana, jak v ten den zářil láskou. Dva mladí lidé plní snů, kterým

všechny starosti a stresy v tu chvíli připadaly bezvýznamné. Místo toho si vyměnili sliby, zatímco kolem nich hrála živá hudba a jejich přátelé tančili na prostorném parketu.

Prsty se jemně dotkla rámu a tiše si povzdychla, když se znovu zadívala na fotografii. Jak strašlivě čas plynul... Dva roky samoty ji přenesly do jiného světa, kde zůstalo jen prázdno místo všedních starostí.

Snažila se opět zavřít oči, vtisknout si do paměti ten šťastný den a všechno, co s ním bylo spojené. Ale místo toho opět ožila v její mysli představa tajemné ženské postavy. Bylo zapotřebí se tomu postavit – tajemství, které ji volalo, možná bylo poslední nadějí, jak najít klid v jejím rozervaném srdci. Pomalu vzala fotografii do dlaně a na chvílku se s ní objala, jako by šlo o poslední spojení s tím, co milovala.

Vtom zazvonil telefon a Anna sebou prudce trhla. Na stole vedle ní vyhrával tón pevné linky, pravidelný a neodbytný. Dlouho na něj jen hleděla, bez hnutí, až nakonec ztichl.

Nezvedla ho.

Neměla sílu mluvit, vysvětlovat ani se tvářit, že je v pořádku.

Teprve tehdy si uvědomila, že už je ráno.

Tlumené světlo se líně rozlévalo místností, jako by se opatrně snažilo vklouznout do jejího ticha.

Znovu přešla k oknu.

Venku už se probouzel nový den – ulice se pomalu zaplňovala hlasy. Dole pod jejím bytem běžela skupinka dětí se školními taškami, smály se a volaly na sebe. Jedna holčička mávala na kluka, který na ni čekal u přechodu.

Anna je chvíli sledovala. V očích se jí zračil smutek i zvláštní něha.

Vzpomněla si, jak sama kdysi chodila s kamarády do školy. Jak se předháněli, kdo dřív doběhne ke zvonku, jak na podzim

sbírali kaštany a na začátku léta se cpali třešněmi, které tajně trhali přes plot. Na roky prožité doma, na zahradu, na vůni pečíci se bábovky a lehký dotek babiččiny ruky, když jí česala vlasy.

Docházelo jí, že v jejím srdci panuje bolest, ale také touha po klidu. Klidu, který kdysi nacházela v posledních paprscích slunce v zahradě za domem, kde vyrůstala. Vzpomínala na to, jak si hrála se svými rodiči, jak se smála a jak byl jejich domov plný lásky a radosti.

A tehdy ji napadlo – co kdyby se vrátila zpátky? Zpátky do Česka.

Bylo to tam klidnější, ne tak rušné jako ve Virginii.

Možná by jí malý výlet prospěl. Možná se tam zklidní.

Její pohled se upřel na otevřený diář, který byl položený na stole. Zelený obal byl ošoupaný, ale jakmile na něj pohlédla, vzpomněla si, jak si kdysi pečlivě zapisovala důležité kontakty. S nervózním úsměvem vzala tužku, která ležela vedle něj, a začala horlivě procházet stránky, dokud nenašla to, co hledala.

Srdce jí poskočilo, když našla číslo starosty Holzera. Vzpomínala na jeho vlídný úsměv a na to, jakým způsobem se o město už tehdy staral. Rychle se rozhodla, že mu zavolá. Zvedla sluchátko a vytočila číslo.

„Dobrý den, tady je Anna Carter, za svobodna Brennanová,“ představila se nervózně, když někdo zvedl telefon. Nadechla se, chtěla ještě něco říct, ale hlas ze sluchátka ji hned přerušil.

„Anno! Pamatuji si vás. Tehdy jste nám prodala váš dům a odjela opravdu ve spěchu. Jak se daří v Americe?“ zareagoval starosta přátelským tónem, jehož přítomnost byla stále tak živá, jako když ho slyšela naposledy. Jeho hlas, plný vitality a příjemné nálady, ji na okamžik přenesl zpět na klidnou Moravu, kde strávila dětství.

„Děkuji a omlouvám se, máte pravdu, situace byla tehdy opravdu komplikovaná. Chtěla jsem se informovat, jestli je dům stále na prodej. Mám zájem získat ho zpátky.“

„Ano, to by bylo skvělé. V současnosti je dům stále na prodej a nikdo se o něj dosud nepřihlásil. Asi čeká na vás,“ zavtipkoval a pokračoval: „Můžu veškeré papírování vyřídit, než přijedete. O všechny formality se postarám, abyste se mohla soustředit pouze na příjezd a na věci, které jsou pro vás důležité.“

„Děkuji, to by mi opravdu pomohlo,“ řekla rozhodně.

„To jsem rád, budu vás očekávat. Kdy plánujete přijet?“ zeptal se.

„Poletím hned prvním letadlem, které se mi podaří sehnat,“ odpověděla a hovor zdvořile ukončila.

Věděla, že bude muset vyrazit co nejdřív a koupit letenku na poslední chvíli, což ji naplňovalo vzrušením, ale i nervozitou. Nebyl to jen útek? Možná. Ale potřebovala to. Už příliš dlouho se nikde necítila doma – a pokud mělo existovat místo, kde by mohla najít klid, bylo to tam, kde kdysi všechno začalo.

Ještě chvíli chodila po místnosti a nechala vzpomínky plynout. V mysli se jí vyjevily obrazy její babičky Filomeny, kterou znala ze všech členů rodiny nejdéle. Babička ji učila trpělivosti a moudrosti a každá chvíle strávená s ní byla naplněna láskyplnými radami.

Viděla ji, jak sedává u okna v těžké vlněné vestě a zástěře, šedé vlasy sčesané do nízkého drdolu, z něhož jí občas vyklouzly jemné vlnité prameny. Měla štíhlé ruce, dlouhé prsty, trochu zkřivené od let vyšívání, a v obličeji vrásky, které ale patřily spíš smíchu než starostem. Její modré oči bývaly klidné, ale když se na ni podívala, měla pocit, že ví víc, než říká.

Často se jí vracely vzpomínky i na rodiče, přesto, že ji opustili, sotva když oslavila desáté narozeniny. Na matku Eleanor, která

jí vštěpovala víru v sebe sama, a na otce Jana, když jí vyprávěl příběhy o statečných bojovnících, kteří bránili svoje království na svých věrných koních a podnikali výpady proti nepřítelům.

Všichni ti lidé, které tolik milovala, už tam nebyli a nečekali na ni. Přesto cítila, že je to správné rozhodnutí, a tiše, jako přísahu sama sobě, zašeptala: „Ano. Vrátím se.“

KAPITOLA 2

Anna se usadila v letadle a zadívala se z okénka. Pod nimi se rozprostíralo Severní moře, jehož temná hladina se v prvních paprscích ranního slunce začínala třpytit.

V kabině panovalo ticho, přerušované jen občasným šepotem letušek, které v uniformách s elegantními šátky na krku tiše obcházely cestující. Pilot oznámil, že se blíží k pevnině, a Anna se natáhla pro pohár s vodou, který měla na malém stolku před sebou. Pomalu se napila, zavřela oči a nechala se opět unášet vzpomínkami – jedna se jí vynořila s takovou intenzitou, že málem zapomněla na okolní svět.

Bylo to v den, kdy jí Ryan nachystal překvapení, jaké do té doby znala jen ze starých, romantických filmů. Byli na základně, kde právě probíhalo pravidelné vojenské cvičení. Slunce se za obzorem začínalo měnit na zlato a pomalu povstávalo k nebi. Ryan se na ni podíval tím svým šarmantním pohledem, který uměl v mžiku uklidnit všechny obavy. „Chceš vidět něco úžasného?“ zeptal se a ona, ač zaskočená, přikývla.

Netrvalo to dlouho a seděli ve vojenském vrtulníku, který se vznesl do mraků a proplétal se mezi nimi jako ryba v proudu. Ryan, zajištěn bezpečnostními pásy, se k ní mírně naklonil a s úsměvem na rtech jí řekl: „Podívej, jak jsou ty mraky krásné. Všechno z takové výšky vypadá úplně jinak...“

Jak vrtulník stoupal do výšin, slunce začalo vycházet a zbarvovalo celou scénu do teplých, růžových odstínů. V ten okamžik ji Ryan vzal za ruku a ona cítila, jak její srdce buší. „Anno, víš, že jsi pro mě víc než cokoliv na světě? Jsi člověk, se kterým chci strávit zbytek života,“ řekl, dívaje se jí hluboko do očí.

Nadechla se, ale než stihla něco říct, Ryan vytáhl z boční kapsy své armádní bundy malou sametovou krabičku s pozlaceným znakem na víku a otevřel ji. „Anno, vezmeš si mě?“

Srdce jí poskočilo a slzy jí vyhrkly do očí. Odpověděla radostným „ano“, když jí Ryan nasazoval jemný zlatý prstýnek. A zatímco se slunce pomalu zvedalo nad horizontem, teplo jeho lásky ji objalo jako příkrývka.

Vrtulník se vznášel a ona si uvědomila, že to byl dosud jeden z nejhezčích okamžiků jejího života. Osud měl ale jiné plány. Ryan, empatický a laskavý, její hrdina ve vojenském mundúru, se s ní podělil o své sny o budoucnosti a o tom, jak společně přežijí všechny bouře. Jejich cesty se ale brzy roztrhly. Jeho smrt na druhé misi ji zasáhla tak hluboko, že po Ryanově odloučení zanechala v jejím srdci prázdno, které mohla být jen na malou chvíli zacetit váha vzpomínek na ten nádherný den.

Teď, když se přiblížila k domovu, cítila, že se vzpomínka na Ryana vznáší nad ní, jako by jí šeptal: „Jsem s tebou, Anno. Ať se děje, co se děje, tvé srdce bude vždycky mým domovem.“

V jejích očích se zaleskly slzy, ale úsměv na rtech jí zůstal. Srdce plné vzpomínek a lásky, obklopené mraky, které ji spojují s minulostí – a přesto byla tady, připravená čelit novým zítřkům.

Zbytek cesty uběhl rychle. Po přistání v Praze nastoupila na autobus, který ji odvezl blíž k rodné Moravě.

Cesta jí připadala kratší, než si pamatovala, možná proto, že její myšlenky se stále vracely k domu, který se chystala znovu získat.

Nakonec přesedla na taxík, jehož řidič tam jezdil už roky. Menší, podsaditý muž s mírně prořídlými vlasy se ukázal jako rozený vypravěč.

„Takže zpátky doma?“ nadhodil vesele, když si Anna sedla na zadní sedadlo.

„Ano, po dlouhé době,“ odpověděla zdvořile.

„Jste Brennanová, vidíte?“ řekl, když si ji prohlédl v zrcátku.

„Jak jste to poznal?“ zeptala se Anna překvapeně.

„Jak by taky ne, jste tak podobná Janovi, vašemu otci. Jako kluci jsme spolu často prováděli různé kousky, on mě vždycky vytáhl z průšvihů, když to bylo potřeba.“

„Vypadá to, že o mně víte víc, než jsem čekala,“ řekla s mírným úsměvem.

„Roky vás moc nezměnily,“ pokračoval vesele. „Hádám, Amerika, co? No, tady se toho změnilo dost. Minulý týden tady u hospody Franta Malý zaparkoval přímo do výlohy, prej že brzdovej pedál nefungoval! A ten kluk od Nováků? Víte, ten, co pořád lítal s prakem? Tak ten se teď žení! Člověk by to do něj neřek, že se někdy usadí!“

Anna se koutkem rtu pousmála a dál sledovala krajinu za oknem.

Když taxík zabočil k cíli její cesty, všechno jí najednou připadalo tak známé. Na lavičkách před domy seděly stařenky a živě debatovaly ve svém typickém moravském dialektu, jejich hlasy se nesly vzduchem jako úsměvné melodie domova. U plotů štěkali naježení psi a vzduch voněl čerstvě posečenou trávou. Na náměstí stál stále stejný obchod a vedle něj stará lípa, pod kterou jako dítě tolikrát sedávala s kamarády.

„No to je ale grád! Anno, ty ses nám fakt vrátila?“ volal jeden z místních chlapů, který zrovna mířil k hospodě a zahlédl ji v okénku auta.

Pomyslela si, jak se město změnilo, ale zároveň se zdálo být stále stejné.

Před domem na ni už čekal starosta Holzer, vysoký muž s prošedivělými vlasy a dobrosrdečným úsměvem. „Tak už jste tady, Anno...“ pronesl vřele a podal jí ruku, když vystoupila z taxíku.

„Ano, pane starosto,“ odpověděla s úsměvem.

Jeho pohled sklouzl na její ruku, kde se stále leskl snubní prsten. „Tak vy jste se nám v Americe vdala?“

Anna přikývla, ale v očích se jí objevil náhlý smutek.

Starosta pochopil a raději se dál nevyptával. Místo toho jí podal klíče. „Jak jsme se domluvili po telefonu, dům je váš. Potřebuje nějaké opravy, ale jinak je v pořádku.“

Starosta se podrblal na zátylku, jako by hledal správná slova. „Je tu ještě jedna věc,“ řekl a kývl směrem ke svému autu.

Otevřel kufr bílé felicie a vytáhl starou dřevěnou bedničku, pečlivě omotanou provazem.

„Tohle patřilo vaší babičce Filomeně. Po jejím pohřbu jste odjela ve spěchu a nestihli jsme vám to předat. Myslel jsem, že byste to teď mohla chtít.“

Anna se překvapeně podívala na bedničku a pomalu natáhla ruku. Dřevo bylo na dotek hladké, ale na některých místech už se odlupovala barva. Přitiskla si bedničku k hrudi a najednou měla pocit, že se kousek minulosti vrátil zpátky k ní.

„Teď už vás tady nechám, ať se v klidu rozkoukáte,“ řekl starosta s lehkým úsměvem.

Anna přikývla a věnovala mu vděčný pohled.

Starosta nasedl do auta, zamával a odjel.

Chvilí za ním tiše hleděla. Pak se zhluboka nadechla, sevřela klíče v dlani a vykročila k brance. Otevřela ji a na okamžik se jí vybavila maminka Eleanor, v lehkém svetru s květovanou výšivkou, jak vycházela z domu a mávala jí z verandy. V očích měla vždy klid a něhu, která přetrvávala i ve chvílích, kdy se svět zdál příliš hlučný. A otec Jan? Jeho smích se nesl zahradou jako ozvěna bezpečí – hluboký, silný a hřejivý.

„Jsem tu správně,“ zašeptala si pro sebe, vykročila směrem ke dveřím domu a otočila klíčem v zámku. Dveře s tichým vrznutím

povolily a Anna vešla dovnitř. Přivítaly ji ticho a chlad. Ve vzduchu se vznášela těžká vůně starého dřeva a lehká zatuchlina, která naznačovala, že tu už nějaký čas nikdo nebydlel.

V hale bylo prázdno, stejně jako ve zbytku domu. Zůstalo tu jen pár starých věcí a zaprášené dřevěné podlahy, které pod jejími kroky tiše vrzaly. Okna byla pokrytá jemnou vrstvou prachu a v rozích místností se táhly pavučiny. Přesto tu bylo něco zvláště uklidňujícího. Dům možná osiřel, ale stále to byl její domov.

Zavřela za sebou dveře a pomalu prošla prázdnými místnostmi, až dorazila ke dveřím, za nimiž kdysi býval babiččin pokoj. Otevřela je a na okamžik zaváhala. Místnost byla stejně holá jako zbytek domu, ale v rohu zůstala stará matrace, na které se babička kdysi ukládala ke spánku.

Anna si povzddechla a přejela rukou po hrubé látce potahu. Nebylo to nic pohodlného, ale na první noc to stačilo. Zítra se do toho pustí – setře prach, otevře okna, zjistí, co všechno dům potřebuje. Ale dnes? Dnes si jen lehne, zavře oči a nechá na sebe dýchnout vzpomínky.

Seděla na matraci a poslouchala ticho domu. Bylo zvláštní – ne úplně prázdné, spíš naplněné ozvěnami minulosti. Dřevěná podlaha sem tam lehce zapraskala, jako by dům sám od sebe vydechl. Ve vzduchu cítila lehkou vůni prachu a starého dřeva, promíchanou s nepatrným závanem něčeho, co si pamatovala z dětství – možná to byl jen klam, nebo snad opravdu zbytky babiččina domácího levandulového olejíčku, který kdysi používala? Rozhodla se, že než půjde spát, dá si sprchu. Zamířila do koupelny a s nejistotou otočila kohoutkem. Očekávala, že z potrubí vyteče rezavá voda, možná vůbec nic... Ale k jejímu překvapení se ozvalo zavrnutí starých trubek a o pár vteřin později z kohoutku vytryskl čistý, chladný proud.

„Tak tohle je zvláštní,“ zamumlala si pro sebe. Nebyla tu téměř sedm let, ale voda stále bez problému tekla. Kdo se o dům celou tu dobu staral? Starosta zmiňoval, že se dům částečně udržoval, ale přesto ji to překvapilo.

Pustila teplejší vodu a počkala, až se sprcha zahřeje. Když si stoupla pod proud, zavřela oči a nechala horké kapky stékat po těle. Byl to úžasný pocit – voda smývala prach cesty, napětí z dlouhého dne a snad i něco hlubšího. Stála tam déle, než plánovala. Naslouchala šplouchání vody a pocitu, jak jí teplo prostupuje až do morku kostí. Jako by se tím obnovovalo i něco uvnitř ní. Vzpomínky, pocity...

Nakonec vodu zastavila a zabalila se do měkkého ručníku, který našla v jedné ze starých skříní. Při pohledu na svůj odraz v zaprášeném zrcadle na okamžik zahlédla něco zvláštního. Možná to bylo jen zkreslení vlhkostí, ale zdálo se jí, že koutkem oka zahlédla stín za sebou. Prudce se otočila.

Nic.

Zasmála se sama sobě. „Už blbnu.“ Natáhla si pyžamo a vrátila se do pokoje. V rohu objevila starou lampičku, kterou rozsvítila. Tlumené světlo vytvářelo na stěnách dlouhé stíny, dodávající místnosti zvláštní atmosféru. Už už si chtěla lehnout, když jí něco prolétlo hlavou.

Ta bedýnka od starosty!

Natáhla se a přitáhla si ji blíže. Byla na pohled obyčejná, dřevěná, s jednoduchým provázkem. Prsty přešla po hladkém víku a potom pomalu rozvázala uzel. Dřevo tiše zavržalo, když ji otevřela. Uvnitř ležely drobnosti, ale ne ledajaké. Staré nůžky na vyšívání, jejichž rukojeť byla lehce zašlá. Kovový náprstek, který jako malá nasazovala na prst a představovala si, že je to drahocenný šperk. Její dětské ruce kdysi přebíraly tyhle poklady v babiččině pokoji. Jemně zvedla malé pouzdro na vyšívání – bylo tmavě modré, na okrajích lehce rozedrané, ale stále drželo

pohromadě. Opatrně ho otevřela a hned ji zaplavil nával vzpomínek. Kolikrát seděla vedle babičky a sledovala, jak její prsty rychle a jistě vedou jehlu látkou? Pod všemi těmi věcmi leželo pár fotografií. Na jedné z nich byla babička a na další Annini praprarodiče. Lidé, které nikdy nepoznala, ale jejichž tváře znala z alb a babiččina vyprávění.

Nakonec, úplně na dně, našla něco nečekaného. Opatrně vytáhla kus staré látky. Na první pohled vypadal jako kapesník, ale byl pevnější, složený s dokonalou precizností. Pomalu ho rozložila a v tlumeném světle lampičky spatřila zvláštní výšivku.

Byl to symbol – znak, který nepoznávala. Jemné, téměř vybledlé stehy tvořily kruh se složitým vzorem podobným ptáku. Co to znamenalo?

„Tohle jsem nikdy neviděla...“ zamumlala si pro sebe a přeje-la po látce prsty. Kdyby to bylo něco, co babička běžně používala, určitě by si toho všimla. Proč jí to nikdy neukázala? Kde to bylo schované?

Látka byla zašlá, na dotek téměř hedvábná, ale zároveň pevná. Jak byla stará? Možná patřila její prababičce... nebo ještě někomu staršímu?

V krku se jí objevil zvláštní pocit. Jako by ten kapesník – nebo co to bylo –, nesl v sobě něco víc než jen vybledlou výšivku. Nějaké poselství. Tajemství, které mělo být skryté, dokud ho někdo nenajde.

A teď ho našla ona.

Zhluboka se nadechla, složila kapesník zpět, jeho texturu si uchovala v paměti a zavřela bedničku. Už byla příliš unavená na přemýšlení. Zhasla lampičku a zavřela oči.

Ale sotva upadla do spánku, začal se jí zdát sen.

Zprvu si myslela, že je pořád v pokoji. Byl temný, tichý, a přes-to byl naplněn zvláštním napětím. Ale něco bylo jinak.

Vzduch ztěžkl, naplnila ho podivná, nasládlá vůně. Jako směs starého papíru, vosku a kožešin, která ji obklopovala jako tepající živý organismus. Bylo chladněji, jako by se čas v místnosti zpomalil. Matrace pod ní se zdála tvrdší, než si pamatovala, a ona měla pocit, že ji svírá něco, co nedokázala identifikovat. Pokoj byl stejný, ale zároveň cizí, jako obraz, který byl dávno zapomenutý.

A pak to uslyšela.

„Anno...“

Hlas byl jemný, rozléhal se mezi stěnami, ale přesto se jí zaryval hluboko pod kůži. Ve snu prudce otevřela oči. Nad ní se skláněla žena.

Anna zalapala po dechu a bleskově se posadila. Srdce jí bušilo v hrudi, jako by se snažilo probít ven.

Žena stála těsně u její postele, v obličejí nebylo vidět skoro nic, jen zvláštní směsice zoufalství a naléhavosti. Vlasy měla dlouhé, jemně zvlněné, plavé jako Anna, ale pohlčené zastaralým světlem, které je dělalo téměř éterickými. Modré, známé oči se do ní vpíjely, pronikavé, plné emocí, které jako by prosily o pomoc. Ale její oblečení bylo jiné. Staré. Těžké, modročerné šaty zdobené výšivkami, které by mohly vyprávět příběhy z dávných věků. Dlouhé rukávy přidávaly na jejím tajemství.

Žena pomalu natáhla ruku a pevně sevřela Annino zápěstí. Stisk byl ledový, tak skutečný, až se Annou rozlil mrazivý chlad, který ji přiměl oživit vzpomínky, které doufala, že zůstanou skryté.

„POMOZ NÁM,“ zašeptala žena naléhavě, slova jako by se snažila prorazit dusno, které je obklopovalo. Druhou rukou ukázala na kout místnosti, přímo na zem.

Anniny oči se tam automaticky stočily. Nebylo tam nic. Nebo snad ano?

Než stihla cokoliv říct, žena se prudce otočila. Její dech byl přerývaný, oči měla rozšířené strachem, jako by ji něco

pronásledovalo z tmy. Vycházela z ní aura, jež zastíňovala světlo a zanechávala za sebou husí kůži. Potom se rozplynula.

Anna se s výkřikem probudila.

Všude bylo ticho. Jen její zběsilý dech naplňoval místnost. Rychle se posadila a přejela si rukou po zápěstí. Ještě teď cítila ten chladný dotek, jako by se ho dotkla sama temnota.

Byl to jen sen? Nebo něco víc?

V hlavě jí stále zněla zoufalá slova té ženy. „POMOZ NÁM.“ A pak si vzpomněla na něco důležitého. Žena ve snu ukazovala do rohu místnosti. Proč právě tam?

Nebylo pochyb. Musela to zjistit.

Odhrnula deku a s roztřesenými prsty došla ke koutu pokoje. Podlaha tu byla stará, vrzající, ale když přejela rukou po dřevěných deskách, jedna se jí zdála jiná. Byla sušší, mírně prohnutá a při lehkém zatlačení se pod ní cosi pohnulo. Zavřela oči a nechala se tím okamžikem pohltit – jako by slyšela ozvěny dávných dní. S bušícím srdcem vzala do ruky těžší svícen ze stolku a opatrně páčila prkno, dokud nepovolilo. Jakmile ho nadzvedla, spatřila pod ním tmavou dutinu. Uvnitř ležela malá dřevěná truhlička, jejíž povrch byl pokryt značnou vrstvou prachu, signálem, že sem nikdo léta nevstoupil.

Vytáhla ji ven a setřela z ní prach. Byla z masivního, tmavého, nejspíš ořechového dřeva, zpevněná těžkým kováním a opatřená zámkem tak složitým, že připomínal šifru. Na kovu byla vyrytá podivná znamení – kruhy a čáry, jejichž smysl jí unikal. Vypadaly jako dávné zaklínadlo, snad ochrana před něčím, co mělo zůstat skryté. Mechanismus připomínal kombinaci závorového zámku a posuvných destiček, které bylo nutné seřadit ve správném pořadí. Nebyla tu žádná klasická klíčová dírka – jen úzké drážky, na první pohled zdánlivě nepřístupné.

Anna nervózně stiskla rty. Jak takový zámek otevřít?

Vzpomněla si na Ryana. Před lety jí řekl něco, co jí v té chvíli znělo v hlavě: „Nikdy se nevzdávej, i když zrovna nevidíš cestu, vždycky tam někde je.“ Viděla ho před sebou, jako by stál jen pár kroků od ní – s tím svým klidným pohledem, hnědýma očima s náznakem zelené, v nichž se dalo najít všechno – klid, víra i síla jít dál. Byla to jen obyčejná rada od muže, kterému věřila, ale teď jí připadala jako klíč k tomu, aby mohla pokračovat.

Ráno se rozhodla zajít do místní knihovny. Byla to stará kamenná budova v centru města, obklopená malými truhlíky kvetoucích rostlin a stromy, které vyzařovaly moudrost a stáří. Když vešla dovnitř, přivítala ji známá vůně starých knih a tiché šustění stránek.

U pultu seděla paní Černá, knihovnice, která pracovala v knihovně snad celý svůj život. Byla to vysoká štíhlá žena s prošedivělými vlasy sepnutými do pevného drdolu a brýlemi, které jí sklouzávaly na nos. Oblečená byla do jednoduchého, ale elegantního kostýmu z dob, kdy se knihovny zdály být ještě opředeny tajemstvím.

Její nehty byly vždy upravené, ale lehce zažloutlé od letitého otáčení stránek – jako by v nich zůstávala paměť papíru.

„Dobrý den, Aničko,“ oslovila ji s přívětivým úsměvem. V jejích očích Anna spatřila letmý náznak soucitu. „Co tě sem po těch letech přivádí?“

Anna se chvíli rozmýšlela, jestli má být upřímná, ale nakonec si řekla, že nemá co ztratit. „Hledám knihy o historických zámčích, symbolech a tajných kódech. A také o šestnáctém a zřejmě i sedmnáctém století...“ odmlčela se a pak dodala: „Možná i o zdejších městě.“

Paní Černá si ji chvíli zamýšleně prohlížela. „To je dost specifické. Hledáš nějaké spojitosti s tvou rodinou?“

Anna přikývla. „Měla jsem... zvláštní sen. Několik nocí po sobě. Viděla jsem v něm ženu v historických šatech, jak se ve světle svíček marně snaží někam utéct. Ukázala na jedno místo v mém domě a já tam včera skutečně našla starou truhličku se zvláštním zámekem. Ale nevím, jak ho otevřít.“

Knihovnice sebou nepatrně trhla a její úsměv pohasl. Prsty zlehka zvedla brýle, aby si je posunula na nose, a pak s nimi jemně zaklepala o dřevo pultu – tichý zvuk, který prozrazoval vnitřní neklid. „Občas není dobré honit duchy, Anno. Nech je spát.“

Annou projela vlna vzrušení i lehké obavy. „Vy víte něco víc, že ano?“ naléhala.

Paní Černá si povzdechla a pak tiše dodala: „V knihách nejsou jen příběhy. Jsou tam odpovědi – jen se umět správně ptát.“ Poté vstala a zamířila k jedné z polic.

„Kdysi dávno se tu vyprávěla legenda... ale dnes už jí nikdo nevěří,“ začala tiše, aniž se otočila. „Říkalo se jí Ohnivá žena. Nikdo neznal její jméno. Byla cizinka. Tehdy tady bývala jen tichá vesnička, dávno předtím, než z ní vyrostlo město, jak ho známe dnes. Ta žena přišla v době válek – prchala ze své země před těmi, kdo ji chtěli zničit. Místní ji ukryli a přijali mezi sebe. Byla výjimečná. Nejen krásná a statečná... ale i zvláštní. Nikdy se nebála ohně. Dokonce se povídalo, že ji plameny nepopálily – a že právě díky tomu přežila, když jiní shořeli. Někdo v ní viděl čarodějnici. Jiný anděla. Ale pravdu... tu si odnesla s sebou.“

Anna zůstala jako u vytržení. „A co se s ní pak stalo?“

„To bohužel nikdo neví. Třeba se chtěla jednou vrátit do své země, ale už to nestihla.“

O příčině její smrti se pouze spekuluje. A co se stalo s jejím dítětem, pokud nějaké opravdu bylo? To také zůstává tajemstvím. Poslední známá stopa po ní je ta, že je dle všeho pohřbena někde na zdejšíh hřbitově. To je jediné, co se kdy říkalo.“

Anna se zachvěla. „Dítětem?“

Knihovnice přikývla. „Podle některých zde měla porodit chlapce. A podle historiků žila prý někde v místech, kde teď stojí tvůj dům. Ale jak víš, lidé mají tendenci povídat si o mnoha věcech, které toho s pravdou nemají moc společného.“

Paní Černá jí v mžiku podala několik knih. „Tady jsou svazky o šestnáctém století, včetně zmínek o tehdejších zámcích. Ale pokud ten tvůj neodpovídá žádnému z těchto popsanych, může to znamenat, že byl vytvořen na zakázku. To by znamenalo, že truhlička patřila někomu důležitému.“

Anna si knihy přebrala a zamyšleně si je prohlédla.

Paní Černá se však tvářila ustaraně. „Dávej si pozor, Anno. Někdy je lepší nechat minulost být,“ řekla a pak, po krátkém zaváhání, dodala: „Tvůj otec se o rodinnou historii velice zajímal, než... než zemřel,“ dokončila opatrně.

Anna ztuhla. Ta slova jí projela až do morku kostí. O otci toho slyšela od jeho smrti vždy jen málo a každá připomínka jeho osoby v ní otevřela prázdnotu, kterou nikdy nedokázala zaplnit. Přesto se nadechla, přikývla a tiše poděkovala, jako by chtěla zakrýt bouři, která se v ní zvedla. Začala listovat knihami, které obdržela.

První kniha s názvem „Tajemství dávných zámků“ měla na hřbetě zažloutlé listy, z nichž sálala historie. Obsahovala podrobné nákresy různých mechanických zámků a zajímavé popisy technik, které byly v té době používány. Přečetla si o komplexních systémech závor a skrytých mechanismů, které chránily poklady mnohých aristokratů a vážených pánů.

Druhá kniha, „Symboly a jejich významy v evropské kultuře“, byla rozšířenější. Plná pečlivě prokreslených ilustrací symbolů a znamení, jež byly používány v architektuře a umění šestnáctého a sedmnáctého století. Některé symboly se jí zdály povědomé a připomínaly jí vyryté znaky na zámku její truhličky.

Mezi stránkami třetí knihy, která se nazývala „Zapomenuté příběhy z krajiny Moravy“, narazila na vybledlý obrázek vesnice z kraje sedmnáctého století. V pozadí byla nepřilíš velká budova se složitými štíty a okny, které připomínaly gotické stylizace. Hned vedle ní stála žena v historických šatech, obličej už bohužel rozeznat nešlo, ale Anna si nemohla pomoci, zdálo se jí, že žena vypadá jako ta z jejích snů.

Jak přehrabovala staré stránky, došlo jí, že se neztrácí jen ve svých myšlenkách, ale opravdu hledala. Pátrala po spojení s minulostí, klíči k vlastní historii.

Po setkání s knihovnicí a příběhem ženy, která přišla do vesnice, se jí hlavou honily další otázky. Kdo byla ta odvážná cizinka, která si v srdci nesla tajemství?

Když se ztratila ve světě knih, najednou všechny možné cesty vypadaly otevřeně. Bylo jasné, že vyřešení záhady kolem truhličky jí může přinést nejen odpovědi, ale možná i znovuspojení s její rodinou a minulostí, kterou ani neznala. A tak se rozhodla, že se nevzdá, dokud nenajde klíč k odemčení nejen zámku truhličky, ale i pravdy, jež se skrývá v hlubinách její minulosti.

Anna se vrátila domů, unavená, ale zároveň plná očekávání. Myšlenky jí vířily v hlavě, zatímco si v kuchyni připravovala silný černý čaj. Při pohledu na bleděmodré obklady a lesklou bílou linku, která už pamatovala lepší časy, si vzpomněla na babiččin rituál vaření čaje. Každý krok v tom procesu byl jako kouzelný obřad – od pečlivého výběru listů po to nejpomalejší nalévání vody, při kterém se vzduch naplnil uhrančivou vůní.

Když měla čaj hotový, vzala hromádku knih, které jí dala knihovnice, a před sebe postavila starou truhličku. Byla malá, zdobená složitými ornamenty, které teď pečlivě zkoumala pod teplým světlem lampy. Střídání stínů na stěnách kuchyně vytvářelo pocit tajemství, které jí dodávalo odvahu pokračovat.

Znovu začala listovat knihami, které našla v archivu. Byly plné popisů starých zámků a mechanismů, které se používaly v šestnáctém století. Jedna z knih obsahovala ilustraci velmi podobného zámku, jaký měla na své truhličce. Podle popisu to byl takzvaný rotační diskový zámek, jehož elegantní konstrukce fascinovala Annu už od dětství.

Anna si přisunula truhličku blíž a zkoumala drobné rytiny okolo zámku. Po chvíli si všimla, že se na okrajích objevují symboly, které viděla i v knize. Mohly by to být indicie ke správné kombinaci? Pomalu otáčela kotouči, posilněna silným čajem, který jí dodával energii, a hledala odpovídající vzory.

V mdlém světle kuchyně cítila, jak se v ní hromadí neklid a nutí její dech zrychlovat. Chyběl poslední krok, ale ten v knize nebyl. Musela na to přijít sama. Zavřela oči a snažila se si vybavit každý detail, každý rytý znak. A pak si vzpomněla na jeden z ornamentů, který vypadal jako šipka. Možná ukazoval směr?

S péčí otočila posledním kotoučem tímto směrem – a najednou se ozvalo tiché lupnutí.

Anna téměř přestala dýchat. Opatrně vzala víko truhličky a pomalu ho nadzvedla. Studený vzduch, uzavřený po staletí, ji ovanul jako vzpomínka na něco ztraceného. Jakmile se víko otevřelo, její očekávání se proměnila ve zklamání. Uvnitř byla jen prázdná dutina, bez jediného předmětu nebo stopy, a ona cítila, jak ji sevřel smutek. Po všem tom úsilí, po těch vzrušujících chvílích... nic.

Odhodila truhličku na stůl a přemýšlela, proč v to vlastně vkládala takové naděje. Co čekala? Možná byl ten poklad jen snem, iluzí, kterou stvořila ve své fantazii. Chvíli zůstala sedět a snažila se uklidnit rozčarování. Pak ji však najednou napadla myšlenka, která jí rozproudila krev v žilách. Co když se věc v truhličce nechtěla nechat odhalit tak jednoduše?

Znovu uchopila truhličku do rukou, tentokrát s jiným úmyslem. Pomalu a opatrně prozkoumávala její dno a přitom ji naplňovalo vzrušení a touha po objevování. A pak, na okamžik, ucítila mírný odpor. Zatlačila a dno truhličky s malým cvaknutím povolilo. Uvnitř, skrytý na dně a pokrytý prachem a pavučinami, ležel malý, zaprášený medailon.

Opatrně ho zvedla. Jeho zlato v slabém světle lampy ožilo kouzlem starých časů a na jeho povrchu byla rytina propletenců s letícím ptákem ve středu. Nyní cítila, jak se v ní znovu rodí naděje. Jaké tajemství asi skrývá tento zapomenutý klenot? Kde se vzal a jakou má spojitost s její rodinou? Zatímco si prohlížela jeho jemné detaily, její mysl se opět zaplnila otázkami. Teď už ale měla klíč k dalšímu pátrání.

Srdce jí poskočilo, když si později uvědomila, že ten malý medailon a babiččin vybledlý kapesník mají zřejmě stejný znak. Popadla ten starý kus látky a přiložila ho k medailonu. Byly opravdu identické, přestože na kapesníku kus znaku chybělo. Cože?! Její mysl zaplavila další vlna otázek. Jak je to možné? Co to znamená? Hledala tento symbol v knihách, které měla rozložené na stole, ale nikde ho nenašla. Musela zjistit víc.

Znovu se ponořila do svých myšlenek. Měla medailon, kapesník, knihy... ale co z toho vlastně mělo smysl? Jediné, co věděla, bylo, že ten symbol patrně pocházel ze šestnáctého století. Ale do kterého roku jej zařadit? A skutečně mohl patřit té ženě z legendy? Knihovnice zmínila, že byla pohřbena na místním hřbitově... Možná by stálo za to se tam podívat.

Bylo rozhodnuto. Anna vyšla na zahradu a natrhala dvě kytice bílých tulipánů – jednu pro své rodiče, druhou pro babičku. Když si medailon navlékla na drobný řetízek a pověsila ho na krk, aby jej neztratila, pocítila, jako by nosila kousek historie, který jí spojoval s minulostí a rodinou.

Byl teplý, dubnový podvečer, slunce pomalu klesalo k obzoru, jeho zlaté paprsky zalévaly krajinu teplým světlem, ale vzduch se začínal ochlazovat. Anna měla na sobě jen lehký overal, v němž cítila každý závan větru, který jí cuchal vlasy.

Hřbitov nebyl daleko. Když došla k jeho bráně, na chvíli zaváhala. Vzpomněla si na všechny duchařské příběhy, které jí babička vyprávěla, na hrdiny a tajemství ukryté mezi náhrobky. Vzrušení a nervozita se v ní mísily, ale touha zjistit víc ji vedla vpřed.

Otevřela bránu a vklouzla dovnitř. Cestičky byly lemované pečlivě udržovanými hroby a staré náhrobky vrhaly dlouhé stíny v záři zapadajícího slunce. Cítila zvláštní směs klidu a melancholie. Procházela mezi hroby a v duchu se modlila, aby našla nějakou stopu, která by ji dovedla k odpovědím, které tak zoufale hledala.

Došla až ke hrobu svých rodičů na konci první uličky a zastavila se. Zatajila dech, když se její oči setkaly s gravírováním na náhrobku. Před očima se jí zničehonic vynořila vzpomínka. Bylo jí deset let. Stála přesně na tomto místě, v černých šatech, promočená deštěm, když nad ní pršely slzy a tiché vzlyky ostatních. Všude kolem se rozkládaly černé deštníky, které se zdály být jedinou ochranou před tou hroznou realitou. Kněz pronášel smuteční řeč nad dvěma rakvemi, které se pomalu spouštěly do země. Chvěla se a tiskla se k babičce, jež ji držela pevně v náručí. Nechtěla odtud odejít. Nikdy. Chtěla tam zůstat s nimi a chránit je.

Anna si otřela slzu, která jí stekla po tváři. „Tohle si nezasloužili,“ zašeptala mezi svými myšlenkami. „Ne takový konec...“

Vložila květiny do vázy připevněné na hrobě a zapálila svíčku. Plamen malé svíčky se třepotal v mírném vánku, jako by se snažil přenést na Annu lásku jejích rodičů.

Hned vedle byl hrob babičky Filomeny a dědečka Huberta, kterého nikdy nepoznala. Podle fotek měl laskavé oči, stejně

jako babička. Pohládila kámen prsty, cítíc pod tím chladným povrchem nevyřčené příběhy. Tiše šeptla: „Chybíte mi.“ Její slova byla tichým odesláním bolesti a touhy po rodině, která ji tak brzy opustila.

Pak se zhluboka nadechla a rozhodla se pokračovat v hledání. Cítila, jak se v ní mísí vzpomínky s touhou najít odpovědi. Kde jen mohla začít? Otočila se a její pohled sklouzl po okolních náhrobcích. Některé z nich měly staré nápisy, jiné byly zarostlé mechem, ale všechny vyzařovaly pocit historie a tajemství.

Pamatovala si, jak babička mluvila o svých předcích a jak je důležité vážit si rodinného odkazu. Anna si slíbila, že udělá vše, co je v jejích silách, aby odhalila pravdu o své rodině, o jejích kořenech a záhadách, které je obklopují.

Nyní, s medailonem visícím na svém krku, se cítila odhodlanější než kdy jindy. Vydala se hlouběji do hřbitova, hledajíc další stopy, které by ji dovedly blíž k tajemství, jež tak toužila odhalit. Procházela hřbitovem a pečlivě si prohlížela náhrobky. Některé byly nové a dobře udržované, jiné už pamatovaly léta a byly sotva čitelné. Našla i několik bezejmenných hrobů, ale žádná zmínka o „Ohnivě ženě“, jak ji podle legendy nazývali.

Pomalu pokračovala dál, zatímco slunce klesalo níž a níž a hřbitov se začínal nořit do stínů večera.

Anna se zastavila před malým hrobem u hřbitovní zdi, téměř skrytým pod vrstvou mechu a hustého břečťanu, který se plazil po náhrobku jako živá bytost, pevně objímající kámen svými spletímy šlahouny. Listy byly tmavě zelené, některé už seschlé a zkroucené, jiné se stále držely pevně na kameni, jako by ho chránily před světem. Zvětralý kámen nesl stopy času – praskliny a odloupanuté hrany svědčily o jeho nesmírném stáří, přesto měl zvláštní sílu. Něco v tom místě jí drásalo vnitřnosti, zvláštní pocit, který neuměla popsat. Rozhlédla se. Ticho bylo tak hluboké, že slyšela vlastní dech. Vítr se ani nepohnul a vzduch byl

těžký, plný něčeho neviditelného, co jí tlačilo na hrud'. Slunce už bylo nízko a jeho rudé paprsky se prodíraly mezi kmeny starých stromů, jejichž stíny se táhly po popraskaných cestičkách jako natažené ruce duchů minulosti. Nikde nikdo. Byla tu sama. Nebo snad ne?

Srdce jí bušilo. Pak se rozhodla. Pomalu natáhla ruce a začala odstraňovat břechťan. Šlahouny se bránily, držely se hrobu jako kostnaté prsty. Zatáhla silněji, ale některé zůstaly pevně přichyceny, jako kdyby nechtěly pustit to, co skrývají. Prsty se jí zabořily do mechu, který byl vlhký a poddajný. Při každém pohybu jí za nehty ulpívaly drobné kousky hlíny, prachu a zetlelých listů.

Najednou ucítila ostré píchnutí. „Au,“ sykla a instinktivně stáhla ruku. Na břišku ukazováčku se objevila drobná kapka krve, temně rudá proti bledé kůži. Možná to byl trn, možná ostrý kámen – samým napětím to ani nevníkala. Opatrně si setřela krev o trávu vedle náhrobku a znovu se k němu sklonila.

Pak to uviděla.

Na horní části kamenné desky se objevil symbol. Zatajila dech. Byl tam. Stejný jako na kapesníku. Stejný jako na medailonu.

Hrdlo se jí stáhlo.

„Ne... to není možné...“ zašeptala rozechvěle. Sáhla na hrudník, kde pod látkou overalu ukrývala medailon. Prsty přešla po jeho chladném, hladkém povrchu a ucítila, jak jí po kůži stekla kapka krve z drobné ranky. Pomalu klouzala po kovu, až dopadla přímo doprostřed vyrytého symbolu.

Ve stejný okamžik se hrob i medailon rozzářily.

Tlumené, zlatavé světlo pulsovalo v pravidelném rytmu – kámen i kov společně dýchaly.

Anna zalapala po dechu, srdce jí stále zběsile tlouklo. Bylo to, jako by se něco dávno zapomenutého právě probudilo. Tento podivný okamžik, který ji držel na hranici mezi realitou a snem,

se vznášel v jejím podvědomí, jako část příběhu, který nikdy neskončil.

Srdce jí bilo jako o závod, svět se začal točit. Kolena jí vypověděla službu, země pod ní se rozvlnila jako hladina jezera. V uších jí hučelo, kolem ní se rozprostřela tichá bouře. Vítr se náhle zvedl, zavířil drobnými okvětními lístky, které se snesly z větví, zatímco vzduchem se rozlila těžká vůně vlhké hlíny a rozkládajících se květin. Cítila ji ostře, pronikavě, jako kdyby se s každým nádechem propadala hlouběji do něčeho neznámého. Pak se světlo kolem ní ještě více zintenzivnilo, záblesk oslepujícího jasu pronikl do jejích očí, ale ona se nemohla odvrátit. Prsty se jí chvěly, když se pokusila odtáhnout ruku od medailonu, ale bylo to, jako kdyby ji k němu něco poutalo neviditelnými vlákny. Najednou se jí zdálo, že se země pod ní pohnula, nebo to byla ona sama, kdo se otrásl? Nedokázala to popsat. Nedokázala promluvit. Sílicí šepot jí rezonoval v hlavě, slova se mísila s hučením krve v jejích spáncích a bušením vlastního srdce.

Pak se svět zastavil.

Čas se stočil do jediné vteřiny. Místo, kde stála, se zdálo praskat ve švech, jak minulost a přítomnost zahalovaly její smysly. Tělo jí připadalo beztlížné a pak, těsně předtím, než ji pohltila tma, její rty zašeptaly jediné slovo: „Ryane...“

KAPITOLA 3

Když Anna přišla k sobě, cítila chlad. Byl ostrý, pronikal jí pod kůži a rozechvíval každý sval.

Oči se jí pomalu otevřely, ale všechno kolem zůstávalo rozmazané.

Hustá mlha se plazila po zemi jako bílý přízrak, tlumila zvuky i pohyb. Vzduch byl těžký. Hnilobný. A něco... bzučelo.

Mouchy. Dotyky nožiček na kůži, šimrání v uších.

Vytrhla se a prudce se pohnula. Narazila na něco měkkého a studeného.

Ztuhla. Pomalu otočila hlavu. Jen o kousek.

Její oči se setkaly s jinýma. Dívaly se přímo na ni. Otevřené, skelné, bez života.

Tvář toho muže byla bleďá, pokrytá zaschlou krví, rty rozkousané, kůže nasáklá vlhkostí a částečně zasypaná listím. Z koutku úst mu stékala tenká, sražená nitka krve.

Anna vykřikla, ale z hrdla se jí vydral jen přidušený dech. Ležela v jámě plné lidských těl. Podle stupně rozkladu bylo zřejmé, že na místě leží už několik dní.

Některá byla zaházená větvemi, jiná ležela odkrytá, kůže šedivá, nateklá.

Hmyz bzučel jako šílený, slétal se na zbytky očí, otevřených úst, ran.

Zpanikařila. Začala se škrábat vzhůru, prsty zarývala do stěny, mokrá hlína jí zalézala pod nehty, lámala si je o kořeny a kamení.

Koleno jí sklouzlo po něčem tvrdém – možná žebru, možná kosti, která už ztrácela tvar.

A pak – ruce konečně dosáhly na okraj.

Vytáhla se ven, ztěžka dopadla na břicho a lapala po dechu.

Hlína se jí dostala do úst a na jazyku cítila kovovou pachutí krve.

Její oblečení, kdysi lehké a čisté, bylo promočené a špinavé od hlíny a krve. Rychle si přejela rukama po těle – žádná bolest.

Žádná rána. Ta krev nebyla její.

Zjistila, že jí na overalu schází jedno ramínko a její hrudník byl teď kvůli tomu odhalený – víc, než by si přála. Vlasy se jí lepily na obličej, byly plné prachu a mokrých zbytků listí.

Nechápala, co se stalo. Kde to je? Jak se sem dostala? Prsty se jí zachvěly, když se pokusila pohnout. Ucítila chladný kov přitisknutý k hrudi.

Medailon.

Byl tam. Pořád na jejím krku.

„Ryane...?“ zašeptala rozechvěle do prázdna.

Nic. Jen mlha a ticho.

Pach smrti ji obklopoval jako vlhká deka. Zvedl se jí žaludek. Rukama se zapřela o promáčenou zem a začala se pomalu plazit dál – pryč od jámy, pryč od mrtvých. Tělo měla ztuhlé zimou, ruce se jí třásly a nohy neposlouchaly.

Když se zastavila, opřela se o jeden z kamenů a ztěžka od-dychovala.

A pak uslyšela zvuk. Tlumené hlasy. Hluboké, mužské. Přicházely odněkud z dálky, šeptaly, smály se, mumlaly nesrozumitelná slova.

Trvalo jí pár vteřin, než si uvědomila, co vlastně slyší. Angličtina. Mluvili anglicky – plynule, tvrdě, s cizím přízvukem.

Nedávalo to smysl.

Anna zamrkala a pokusila se zaostřit. Viděla siluety pohybu-jící se v mlze. Muži. Pomalé kroky, kovový zvuk cinkající o kůži a látku.

Srdce se jí rozbušilo. „Ryane?“ vydechla znovu.

Postavy se přibližovaly. Ucítila pach potu, kůže a něčeho železného. Krev?

„Hele, co to tu máme?“

Jeden z mužů přistoupil blíž. Byl vysoký, oblečený do hrubého kabátce, pod kterým se rýsovala košile ušpiněná blátem. Přes hrud' měl kožený pás se zbraněmi a u pasu zavěšený meč. Jeho oči sklouzly po jejím těle a na rtech se mu objevil pobavený úšklebek. „Tohle není děvka z tábora,“ prohodil k ostatním, „ale takhle oblečená... možná by mohla být.“

Anna se prudce nadechla a pokusila se odplazit dozadu, ale záhy narazila na kmen stromu.

Další muž, nižší a podsaditější, se zachechtal. „To máme ale dneska dobrý den! Nejprve nic a teď tuhle malou zatoulanou potvůrku.“ Ruka se natáhla a popadla ji za zápěstí.

Anna vykřikla a trhla sebou, ale sevření bylo pevné. „Pusťte mě!“ křičela zoufale, plynulou angličtinou, která jí vyklouzla dřív, než si to stačila uvědomit.

„Ale, ale... slyšíte to? Ta má pěkný hlásek. Možná bychom jí mohli dát důvod křičet ještě víc.“

Smích. Hrubý, chladný, odporný.

Jeden z mužů, kterému chyběl kus ucha a měl děsivý jizvovitý škleb, si přidřepł vedle ní a surově ji chytil za bradu. „Podívejme se na tebe... čistounká, mladá, krásná... Kdo ví, jak jsi sem přišla, ale jestli jsi z tábora, víš, co se s takovýma jako ty dělá...“

Hlas mu přetékal chtivostí a Anně se znovu zvedl žaludek. Pokusila se mu vytrhnout, ale jeho prsty se jí zakously do kůže.

„Ne! Nechte mě!“ vykřikla a pokusila se ho odkopnout, ale jen se smál.

„Taková divoška... možná by sis to i užila, holčičko.“

Muži kolem se tvářili pobaveně, jeden si olízl rty, druhý už začal rozvazovat opasek u kalhot. Adrenalin zaplavil její tělo. Přestala přemýšlet. Místo toho se pohnula instinktivně. Vytrhla ruku z mužova sevření, její noha vystřelila a zasáhla ho do kolena. Zaklel a zakymácel se.

To jí stačilo. Vrhla se po meči u jeho pasu, prsty sevřely chladný jílec a v jediném plynulém pohybu zbraň vytáhla.

„Ty mrcho!“ vykřikl muž, když se otočila s mečem v ruce.

Ostatní ztuhli. Nečekali odpor.

Anna se třásla, ale sevření meče bylo pevné. Zhluboka se nadechla a postavila se do obranného postoje. „Pojďte si pro mě,“ zasyčela a koutkem oka viděla, jak si jeden z mužů pokládá ruku na jílec vlastní zbraně.

Netrvalo ani vteřinu, než se na ni vrhli. Prvnímu z nich se vyhnula rychlým úkrokem a vši silou ho bodla do boku. Přes zašpiněnou košili okamžitě začala prosakovat krev a muž vydal bolestný výkřik, než klesl na kolena.

Další se na ni vrhl zezadu, ale Anna se otočila a rozmáchla se po něm. Nestihla zasáhnout, protože někdo jiný jí podrazil nohy. S heknutím dopadla tvrdě na zem, až se jí zatmělo před očima. Než se stačila vzpamatovat, surové ruce ji popadly a držely pevně, bez slitování, jako obyčejnou kořist.

Muži se smáli, jejich hlasy byly hrubé a opilé mocí.

„Taková divoká kočka!“ zahřměl jeden z mužů s posměšným smíchem. „Tohle bude zábava,“ ušklíbl se druhý, když hrubě přejel prsty po její tváři.

Anna se zoufale bránila, ale proti několikanásobné přesile neměla žádnou šanci. Smích a hrubé nadávky kolem ní se spojovaly v pekelný chór, který ji obklopoval jako temná clona.

Jeden z mužů se skláněl blíž, když se náhle všechno otočilo.

„Dost!“

Hlas byl pevný, autoritativní a patřil někomu, kdo byl jedním z nich, ale zastával vysokou hodnost.

Beze slova mu uvolnili cestu a ustoupili stranou. Prošel mezi nimi – vysoký, neochvějný v úhledné šarlatové uniformě. Na kabátci se mu leskla mosazná spona. Boty měl čisté, jako by se vůbec nebrodil prachem a špínou, a z jeho držení těla čišela nadřazenost.

Přelétl pohledem přítomné a pak se jeho oči zastavily na Anně a jejím medailonu.

Ušklíbl se a kývl směrem k ní.

„Ta podoba. Lorda Selwyna bude velice zajímat ona i ta její cetka na krku.“

Na chvíli bylo ticho.

Pak se k ní přiblížil, zastavil se na dosah ruky a narovnal se do pozoru, s výrazem člověka, který stojí před generálem. Jeho hlas zněl jasně a s nádechem okázalosti: „Kapitán William Graves, třetí pluk Jejeho Veličenstva,“ pronesl a lehce se uklonil. „K vašim službám, madam.“

Na zlomek vteřiny se odmlčel, pak na ni upřel chladný pohled a dodal: „A vy jste?“

Anna zaváhala. Něco jí říkalo, aby nezmiňovala své americké příjmení. Místo toho použila své rodné, které nosila dřív. Pozvedla bradu a v očích se jí zablesklo. „Jsem Anna Brennanová.“

„Brennanová!“ Graves se krátce pousmál, téměř spokojeně – právě si potvrdil svou teorii.

„Madam Brennanová pojede s námi. Odtáhněte ji na loď,“ poručil, nasedl na koně a beze slova zmizel v lese. V ten moment pro něj všechno ostatní ztratilo význam.

Anna cítila, jak ji surové ruce zvedají ze země. Tentokrát se už nebránila – věděla, že by to bylo zbytečné. Jediné, co jí zbylo, byl chladný pocit v žaludku a tíživé vědomí, že se právě ocitla ve spárech něčeho mnohem horšího, než byli obyčejní násilníci.

Drželi ji pevně, ruce jí svírali jako železné kleště. Každý krok byl bolestný – bosé nohy se jí smýkaly po mokré zemi, kameny a větve se jí zarývaly do kůže. Ostrý kámen jí roztrhl nárt, který po sobě zanechal tenkou, teplou stopu krve, která matně zářila v pološeru lesa.

„Nechte mě být!“ vykřikla, ale odpovědí jí byl jen surový smích vojáků, jejichž tváře se rýsovaly ve slabém světle.

„No no, pěkně se nám cuká,“ zavrčel jeden z vojáků a trhl jí za paži, až bolestně sykla. Jeho dotyk byl drsný a ona cítila, jak si s ní bezostyšně pohrává, jako by byla jen slabou obětí lovu.

„Hádám, že to bude drahá holka, co říkáš, Edwarde?“ uchechtl se druhý voják a jeho pohled, plný predátorského chtíče, se jí nežádoucím způsobem vrýval pod kůži.

Anna zatnula zuby a znovu se pokusila vytrhnout.

„Klid, děvko,“ zavrčel ten, co ji držel za nohy, a schválně ji táhl přes kořen vyčnívající ze země. Škrábnutí na jejích nohou se bolestivě otevřela. Do ran se jí dostávala vlhká hlína – pálila a lepila se na kůži, jako by se jí posmívala. Vztek v ní narůstal, ale bezmoc byla silnější.

Les tonul ve tmě. Mlha dusila světlo a vinula se kolem nich jako duchové šeptající slova, která připomínala ozvěnu jejího zoufalství. Vzduch byl ztěžklý zápachem tlejícího listí a potu únosců. Každý jejich krok rozechvíval její srdce novou vlnou strachu.

Kdo jsou? Co po mně chtějí? Anna se snažila ovládnout třesoucí se dech, ale myšlenky jí divoce vířily hlavou jako splašení koně. Proč mají tyhle uniformy? Jak to, že mluví anglicky? Jak jsem se sem dostala?

Praskla větev.

Krátce, ostře – jako když se láme kost.

Zvuk se nesl mezi stromy a rozrazil ticho jako kámen hladinu.

Všichni ztuhli.

Vojáci sebou trhli, pohlédli do mlhy. Anna mezi nimi – s rozbitými koleny, ztlučená a špinavá – poprvé ucítla, že se něčeho bojí i ti, kdo ji právě vláčeli jako pytel.

„Co to bylo?“ štěkl poručík Wills, vysoký, zarputilý muž s ocelovým pohledem a výrazem, který říkal, že o morálku nestojí. S přimhouřenýma očima sáhl po zbrani.

„Jen zvíře,“ utrousil Edward, surový voják s havraními vlasy a neustálým znechucením ve tváři. Ale i jemu v hlase chyběla jistota.

Třetí – Hobbs –, podsaditý, zarostlý a přespříliš hlasitý, přezdívaný „Škleb“ kvůli jizvě, která mu trhala levou tvář, dodal s přidušeným smíchem: „Možná jsme někoho vyplašili.“

Chvíli nikdo nic neříkal. Pak se opět ozval ten zvuk – tupý, kovový náraz.

„Slyšíš to?“ vydechl Edward.

„Já říkám, že bychom měli vypadnout,“ zavrčel Wills.

„S touhle?“ kývl Škleb směrem k Anně a necitlivě ji kopl do boku. „Vypadá jako nějaká poběhlice z města. Možná špeh. Možná blázen.“

„Nebo zboží, co se hodí pro lorda,“ dodal další s pokřiveným úsměvem.

„Tiše!“ okřikl je Wills. „Něco tu nehraje. Je tu moc ticho.“

Z mlhy se ozval dusot – rychlý, těžký a než se stačili pohnout, ze stínu vystřelil muž. Nezaváhal. Jen vši silou mrštil sekeru.

Hobbs s úšklebkem vykřikl a zhroutil se, když mu ostří roztrhlo hrudník.

„Do hajzlu!“ vyjekl Edward, když zahlédl další siluety blížící se mlhou. „Bojujte, sakra!“

Hlas mu přeskočil strachem. „To nejsou vojáci – to jsou jen zasraní vesničani!“

Ale nikdo už neposlouchal. Poručík Wills se otočil a zvedl meč, ale už bylo pozdě – ostrý cep ho zasáhl přes zápěstí. Zařval a padl na koleno.

Všude kolem se ozývaly výkřiky, zadržnutý dech, klapání zbraní o zbroj. Les znovu pohltila mlha – ale teď už byla prosycená čerstvou krví.

Anna se v šoku krčila u stromu, přitisknutá k jeho kmeni jako stín. Několik kapek cizí krve jí dopadlo na ruku, ani nemrkla. Vnímala jen jedinou věc – nikdo si jí nevšímal.

Pak jeden z mužů – z těch, kteří záutočili – zakřičel: „Vemte tu ženu! A rychle!“

Zaváhala. Instinkt jí velel utéct, schovat se, ale nohy ji neposlouchaly.

V další vteřině ji někdo popadl. Paže měl jako kleště, ale teplé a lidské. Žádná urážka. Žádný výsměch.

Jen krátké: „Neboj se. Máme tě.“

Nevěděla, kdo to řekl. Ani proč mu najednou věřila.

Ale nebránila se.

Les řádnul. Mlha se trhala na cáry a mezi stromy začalo probleskovat tlumené světlo – oranžové, rozvlněné. Cítila kouř. A oheň.

„Ještě chvíli vydrž,“ zamumlal muž, který ji podpíral. Měl huňatý plášť, vlasy stažené v týle koženým řemínkem a oči, které už dlouho neznaly klid. Byl to ten samý, který ji popadl v lese. Cormac.

Před nimi se otevřel úzký průchod mezi stromy a za ním se vynořila Duneane – malá osada, téměř skrytá v lesích. Nikde žádná cesta, jen zarostlá stezka, která mezi stromy mizela stejně nenápadně, jako začínala.

Dřevěné domky s doškovými střechami byly rozesety kolem velkého ohniště, z některých komínů stoupal bílý kouř. Mezi nimi pobíhaly děti, psi a pár žen, které zrovna stahovaly prádlo

ze šňůr napjatých mezi dvěma stromy. Ploty spletené z větví lemovaly malé zahrady s kapustou, tuřínem a bylinkami. Vedle jedné chalupy stál malý chlívěk a dál pole, obehnané nízkou zídtkou.

Bylo to místo, které by cizí jezdec snadno přehlédln – ukryté před světem, chráněné stromy a tichem.

„Duneane,“ řekl Cormac lámanou angličtinou, jako by jí odpovídal na nevyslovenou otázku. „Jsi v Duneane.“

Anna si to jméno opakovala v duchu. Duneane... kde to vůbec je? Znělo to jako z jiného světa.

Psi začali štěkat. Z jedné chalupy vyběhla žena s šátkem a moukou na zástěře. Prudce se zastavila, když uviděla Annu.

„Cormacu? Kdo to –?“

„Našli jsme ji mezi Angličany. Byla...“ zaváhal, „svázaná.“

Anna klopýtla, ale zůstala stát. Všechno ji bolelo.

Všude kolem se otevírala okna, zpoza dveří vykukovali lidé. Děti, ženy, muži – někteří s hráběmi, jiní se sekerou v ruce. Tiše. Nedůvěřivě. Cítila jejich pohledy. Byla cizí. Špinavá. Zbitá. A oni to viděli. Všechno.

„Do kuchyně s ní,“ zavrčel Cormac. „A Breedo, dej jí něco teplého, než se tady sesype.“

Starší žena, podsaditá a laskavá, přikývla a otevřela dveře. „Pojď, holka. Měla jsi štěstí, že tě našli naši a ne oni.“

Anna vešla mlčky dovnitř a Cormac ji následoval. V chalupě bylo teplo, vzduch prosycený pachem starého dřeva, sušených květin a tuku. U ohniště ležel železný kotlík. Na trámech visely svazky bylin, pod oknem stála lavice s kožešinou.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se Cormac, když jí podal hliněný pohár.

„Anna.“

„Jen Anna?“

Přikývla. „Nepamatuju si víc.“

Lhala. A věděla, že to udělá znovu, pokud bude muset.

Breeda jí přisunula misku s dušeninou a ustoupila o krok. „Jez. Máš kosti jako pták.“

Anna se slabě usmála. Krátce. Spíš z vděčnosti než pobavení. Vdechla vůni jehněčího – byl v něm tymián, cibule a kousky chleba.

Zatímco jedla, všimla si, že se u dveří shlukly siluety. Postavy. Hlasy. A šepot, kterému nerozuměla.

Náhle se s prásknutím otevřely dveře, až zacinkaly misky na polici.

Do místnosti vstoupila žena s tmavým zapleteným copem, štíhlá a ostře řezaná ve tváři. Morna. Už od prahu si Annu měřila pohledem, jako by ji chtěla rozebrat na kusy.

„Cormacu... to myslíš vážně?“

Hlas měla tichý, ale v každém slově byla ostrost.

„Našli jsme ji mezi Angličany,“ řekl Cormac bez emocí. „Měli s ní svoje plány. Zasáhli jsme včas.“

„A tys ji vzal zrovna k nám?“ Morna přešla přes celou místnost. Její oči nepřestávaly Annu zkoumat. „Ty ses musel úplně zbláznit. Vždyť ani nevíme, co je zač.“

„Jmenuje se Anna.“

„Anna,“ zopakovala Morna sarkasticky. „Jen Anna?“

Anna sklopila pohled. „Já... jen jsem chtěla přežít,“ řekla tiše.

„A to má být všechno?“ Morna se otočila k ostatním. „Podívejte se na ni. Podívejte se, co má na sobě. Viděli jste někdy takovou látku? Ty švy? Tohle není naše práce. To není z tohoto světa!“

Anna zpozorněla. Srdce jí poskočilo. V duchu jí probleskla naděje – ta žena něco tuší. Poznala, že nejsem z této doby? Možná... možná mi pomůže.

Nadechla se, už chtěla něco říct –

Ale Morna jí skočila do řeči dřív, než mohla promluvit. „Je to čarodějnice!“ zasyčela. „Dotáhli jste sem něco nečistého. Něco, co s sebou nese stín. Zlo.“

Otočila se na ostatní v místnosti, oči jí hořely hněvem. „Podívejte se na ni, jak mlčí! Sleduje nás jak liška z díry. Jako by nás chtěla proklít. A ten medailon na krku – to je znamení. Cejch. Zbloudilý duch, temná síla – a vy jste ji přitáhli až sem, do prostředí naší osady, aby nás zahubila!“

Anna ztuhla. Cítila, jak se jí napíná žaludek, jak se jí rozechvívají prsty.

„Ne... já nejsem –“ začala chraptivě, ale slova se jí zlomila v krku.

Morna k ní vykročila s gestem, které připomínalo rozsudek.

„Odvedte ji. Okamžitě! Než na nás přivolá něco horšího. Ven s ní!“

„Prosím... poslouchejte mě!“ vyhrkla Anna zoufale. „Nejsem čarodějnice! Přísahám!“

„Přísaháš na co?“ odsekla Morna s tváří těsně u její hlavy. „Na tu věc na tvém krku? Na svou lež? Ty nejsi z našeho světa. Cítím to z tebe. Jsi cizí a přitáhla jsi s sebou zkázu.“

V tu chvíli se dveře znovu rozletěly.

Dovnitř vstoupil muž, kterému ostatní, dokonce i Morna, s respektem uhnuli z cesty. Fergal.

Byl vysoký a ramenatý, s pláštěm z šedé vlny přepásaným koženým opaskem, u kterého visel dlouhý nůž. Tvář měl ostře řezanou, zarostlou, s hlubokou jizvou táhnoucí se od brady ke krku. Vlasy měl tmavé, místy mastné, svázané do uzlu na zátylku, oči ledově šedé a ztuhlé jako kámen. Vypadal jako někdo, kdo se už dávno přestal bát.

„Dost!“ Jeho hlas přetěl místnost jako rána bičem. „Všichni zmlkňte.“

Nastalo ticho. Ani Morna se neodvážila promluvit.

Fergal přešel místnost a postavil se mezi Annu a ostatní.

„Viděli jste nové vyhlášky Angličanů?“ řekl klidně, ale v jeho hlase to jiskřilo hrozbou. „Všechny čarodějnice se mají hlásit. Každá vesnice, která někoho ukrývá, bude potrestána. Kdo zatají, že u sebe má takovou ženu –“ pohlédl na Annu, „– půjde s ní rovnou na hranici. Nehodlám obětovat celou osadu kvůli ženské, kterou ani neznáme.“

„Ale –“ Anna otevřela ústa, ale Fergal ji přerušil zvednutím ruky.

„Morna má pravdu. Odveďte ji. Dřív, než se někdo dozví, že je tady.“

Dva muži ji beze slova popadli za ruce. Anna se jim začala vzpírat.

„Pusťte mě! Slyšíte?! Nedělejte to!“

„Zaveďte ji za osadu,“ zasyčela Morna. „Tam, kde začínají mokřady. Angličané si ji najdou. A jestli ne... postará se o ni bažina. Nebo vlci.“

„Ne! Prosim! Já... neublížím vám!“ Annin zoufalý křik se rozléhal mezi stěnami, ale nikdo se jí nezastal.

Muži ji táhli ven. Drželi ji tak pevně, až jí v zapraskalo v ramenou. U dveří se ještě jednou otočila – hledala v očích někoho z přítomných aspoň zrnko slitování. Ale všichni se dívali jinam. Všichni mlčeli.

Dveře se zabouchly. Venku už se začínalo stmívat.

Anna klopýtla na schodu, ale muži ji postavili zpátky na nohy a beze slova ji vedli dál.

Mlčky. Nezastavovali. Neotáčeli se.

Les byl hustý, promočený zimou a šerem. Mlha se jim lepila na tváře jako studený hadr, větve je šlehaly do ramen.

„Tímhle směrem mají Angličani tábor,“ zavrčel Lorcan tiše. „Den, možná dva cesty, ale hlídky tu chodí častěji. Pokud ji tu necháme, najdou si ji.“

Anna ztuhla. Slova, která slyšela, se jí zabodla hluboko pod kůži.

Tábor. Angličani.

Zase.

Ne. Ne znovu.

„Nechte mě být...“ vydechla, hlasem unaveným, ochraptělým zimou. „Nepatřím k nim. Nejsem čarodějnice.“

Nikdo neodpověděl. Jen šli dál.

Zem pod nohama byla měkká a kluzká. Stoupali níž, ke korytu potoka, kde se mezi stromy rozprostíraly první náznaky mokřadu.

Tady se les měnil – kořeny trčely ze země jako polámané kosti, pod nohama to mlaskalo, vzduch páchl tlejícím dřevem.

Anna se třásla. Ne jen zimou, ale i zevnitř. Brada se jí rozklepala, dech jí vycházel z úst v bílých obláčkách. Cítila, jak jí promrzá kůže až na kost.

„Prosím...“ zkusila znovu. „Pustte mě. Odejdu. Přísahám, že se sem už nikdy nevrátím. Jen mě nedávejte Angličanům.“

Niall zpomalil.

Lorcan se na něj krátce podíval.

Všechno se na chvíli zastavilo – jen mlha mezi nimi se hýbala dál.

„Řekla, že přísahá,“ řekl Niall tiše.

„A co když lže? Fergal nás roztrhá na kusy, jestli ji pustíme,“ zamumlal Lorcan.

Anna mlčela. Z očí jí stékaly slzy, ale její pohled zůstal upřený a pevný. Byl v něm strach – ale taky hrdost. Nevypadala jako někdo, kdo by měl sílu lhát. Spíš jako někdo, komu už není co vzít.

Lorcan si odplivl. Dlouze.

„Běž,“ zabručel. „Než si to rozmyslíme.“

Anna zůstala stát jako přimražená. Nevěřila. Ale pak se poohnula – pomalu, nejistě.

Utíkala, co jí nohy stačily.

Studený vzduch jí trhal plíce, škrábance na nohách pálily jako žhavé uhlíky.

Vlasy měla splepené, tělo rozklepané, ale pořád běžela.

Nekřičela. Neotáčela se.

Utíkala pořád dál, aniž věděla kam. Bláto jí stříkalo na tvář, každé nadechnutí bodalo v hrudi. Svět kolem se rozmazával. Všechno bylo vlhké, studené a rozostřené.

Zastavila se až tehdy, když jí nohy prostě vypověděly službu. Zakopla o kořen, znovu vstala. Pokusila se běžet – ale v tu chvíli jí kotník nepřírozeně křupl.

„Au!“ vyjekla. Bolest jí vystřelila až do stehna.

Zhroutil se na kolena. Dlaně jí zajely do studeného bláta. Země byla těžká a mazlavá.

V hlavě jí něco zašumělo. Jako by se jí v uších převalil vítr.

A z toho šepotu vystoupil hlas. Jemný, známý.

Anno...

Ztuhla. Tělo se jí rozechvělo jiným druhem mrazu.

Anno...

Pohlédla vzhůru. Les kolem byl prázdný. A přesto – tam, mezi stromy – jako by zahlédla Ryanovu tvář. Mlčel, ale usmíval se tím svým klidným, mírně nakloněným výrazem, který tak dobře znala.

„Nevzdávej to,“ zašeptal. „Nikdy to nevzdávej.“

Anna zamrkala. V očích jí pálily slzy. Srdce se jí sevřelo touhou a bolestí zároveň.

„Jsi... jsi skutečný?“ vydechla.

Ryan neodpověděl slovy. Jen se dotkl hrudi.

„Jsem s tebou. Tady.“

Jeho prsty spočinuly na srdci. „Navždy.“

A pak zmizel. Jako sen. Jako dech v ranním oparu.

Anna se pokusila zvednout. Opřela se o paže, nohy se jí třáslly. Zasténala, ale nevzdala to. Udělala jeden krok. Pak druhý.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **Medailon**.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.